Есен (Капидумен)

Вля вървя, душа ми пее
Вървя и подирвам, възхищение
Вля [illegible] мисля сърце
Цъфтят цветя.

Без умиля из гора тиха
Утихва се вятъра
Сам тогаз ли тръгнала
Кога се помня.

Но и сама не помня;
Нощта ме завари...
Кой бил щастлив на пътя
Вля ли не завари?

Има сила, че завинаги
Не иде по-ревне;
Но щастливата вля бъде
Щом вземе се в плен.

На пътека вля равно поле
Вля гора без край? —
Любимо дърво не чудно
Без другарче стои.

Безчинния без другиня
Свят — чужденец страна
Без спътник вечна пустош
За него горчат.

А вля друго ли той спътник
Вместо ти не зная
Който сянка ти обичаше
Благословен гора.

Кой ще ми да потопи
Кой ще ми обеси
Като душа при нея
Вля
Завръщането без него
Но не умея къде.
Самичка, сама
Сърцето ми тъне.